

Oproep voor onderzoeksartikelen

Een speciaal nummer van Dance Chronicle

“Coming in with the Rain”: Celebrating Circum-Caribbean Dance Scholarship Co-

redacteuren: Dr. Rainy Demerson en Dr. John Hunte

Deadline voor inzendingen: 1 april 2024

In zijn CARIFESTA-toespraak uit 1992 over "The New Aesthetics and the Nature of Culture in the Caribbean", getiteld "The Dream of Coming in with the Rain", beschrijft de veelgeprezen Barbadiaanse dichter en geleerde [Edward] Kamau Brathwaite de geologische en psychologische breuk van de Caribische regio als een geo-psychische fragmentatie die moet worden erkend en begrepen om een Caribische esthetiek te definiëren of te waarderen. Deze fragmentatie past niet altijd goed binnen nationale artistieke projecten die de neiging hebben om culturele grenzen binnen geopolitieke sferen te omschrijven.

De Indiaas-Britse geleerde Homi Bhabha, die een ander paradigma aanreikt, schrijft: "Ik wil mijn standpunt innemen op de verschuivende marges van culturele ontheemding - die elk diepgaand of 'authentiek' gevoel van een 'nationale' culturele of een 'organische' intellectueel in de war brengt - en vraag wat de functie van een geëngageerd theoretisch perspectief zou kunnen zijn, als de culturele en historische hybriditeit van de postkoloniale wereld eenmaal als paradigmatisch vertrekpunt wordt genomen.

Als we op deze gefragmenteerde, mede-gecreëerde en veranderende grond staan, kunnen we de trillingskwaliteiten omarmen van de opkomende creativiteit die in relatie staat tot land, lichaam en geest, zo welsprekend uitgedrukt door de Martinicaanse auteur Édouard Glissant wanneer hij zegt: "Ik geloof in de spiritualiteit van het heilige. Niet van religie, maar van het heilige. Wat is de spiritualiteit van het heilige? Het is de intuïtie van hoe we ons tot de wereld verhouden. Dit is wat het imaginaire is: we voelen het gerommel onder ons." Als we de bewegingslens gebruiken om onder de rommelende oppervlakken van de Caraïben te kijken, wat is er dan in de verbeelding naar boven gekomen?

Brathwaite merkt op dat latere geschiedenissen zich vaak openbaren in de kunsten dat nauwkeurigere en complexere verhalen bieden dan het nationale discours toestaat. Als non-verbale manier van communiceren is dans een cruciale schakel geweest voor inheemse, tot slaaf gemaakte, contractarbeiders en marrongemeenschappen om geschiedenissen in stand te houden en toekomst te genereren. Het essay van Brathwaite herinnert ons aan de dringende noodzaak om je eigen landschap, jezelf en je esthetiek of waarden als kunstenaar te leren kennen. Dit roept de vraag op hoe dansgemeenschappen in het Caribisch gebied zich door verwestersing navigeren, te midden van een klimaatcatastrofe en binnen een informatietijdperk dat ons steeds verder wegtrekt van de natuurlijke omgevingen die veel Caribische dansvormen hebben gekoesterd.

Door Caraïbische identiteiten te lokaliseren als veelzijdig, tektonisch verschuivend en ervaringsgericht, maakt zijn paradigma plaats voor belichaamde discoursen van

organische praktijken die niet gemakkelijk worden vastgelegd door de parameters van cultuur, genetica of nationaal erfgoed. Deze observerende, zintuigelijke en nieuwsgierige benadering leidt de energie waarmee we deze oproep lanceren.

Dit speciale nummer nodigt wetenschappers uit de Circum-Caribbean uit om hun onderzoek te delen in het Frans, Engels, Spaans, Haïtiaanse Kreyol en Nederlands. We moedigen artikelen aan die de geo-fragmentatie van Brathwaite, Homi Bhabha's notie van hybriditeit en Édouard Glissant's uitleg van niet-religieuze spiritualiteit beschouwen in hun benadering van een genuanceerde lezing van belichaming. We zijn vooral geïnteresseerd in onderzoek dat zich bezighoudt met het hedendaagse moment en opkomende fenomenen die ertoe kunnen leiden dat de grenzen van afstammingslijnen, tradities en innovaties vervagen. Als antillanité een methode is en niet een staat van zijn, en die zoals Glissant stelt: 'ons bevestigt in onszelf en ons verbindt met een elders', hoe wordt het dan gedanst? We vragen auteurs om na te denken over de volgende vragen:

- Hoe zijn sacrale, sociale en concertdansgenres veranderd in de generatie dansmakers na de onafhankelijkheid?
- Hoe hebben kolonialisme, neokolonialisme, de toeristische blik en de toeristendollar de ontwikkeling van de dans in de regio beïnvloed?
- Hoe hebben debatten binnen dansstudies de esthetiek en waarden van dans in het Caribisch gebied afgesloten en/of verkeerd voorgesteld?
- Hoe is seksualiteit gerepresenteerd in Caribische dansvormen en verandert dit?
- Hoe dagen dansen in het Caribisch gebied uit, reproduceren of opereren ze buiten het koloniale of nationale discours over klasse, ras, geslacht en seksualiteit?
- Welke nieuwe thema's, vormen en genres duiken op in de regio?
- Welke impact hebben technologie en sociale media op en worden beïnvloed door dans uit de regio?

Indieningsinstructies: Alle manuscripten krijgen een dubbele anonieme peer beoordeling. Manuscripten, 6.000-10.000 woorden lang, kunnen op elk moment vóór 1 april 2024 worden ingediend.

Dance Chronicle volgt de Chicago Manual of Style. Gelieve manuscripten in te dienen via de Taylor & Francis Submission Portal [[hyperlink](#)].

Deadline voor inzendingen: 1 april 2024

Als je vragen hebt, stuur dan een e-mail naar Dr. Rainy Demerson op rainy.demerson@cavehill.uwi.edu